

ION BRAD

LÉGY KÚT

Érzem a forró nyár lihegését,
arcom az ország arca előtt.
Földre ledőlnek sorban a kévék,
s mintha megizzadt homlokom érnék,
érezem, a búza árja elönt.

Gondolat és szó, légy avatott kút,
légy nemes eszmény népem előtt.
Hagyj közeledniünk s rád lehajolnunk,
tisztá vized hogy oltsa a szomjunk,
s érezzük: az élet árja elönt.

ION HOREA

EGY ORSZÁGOT HALLOTTAM SZÓLNI

(Részlet)

Egy országot hallottam szólni nagy fennszóval, mely messze szállott,
és visszhang tört a hó alól ki, visszhangot vertek a barázdák,
ezt visszhangozta fenn a csillag, ezt hírelték a csalogányok,
ezt olvasgatták a szülék és a pásztorok ezt furulyázták.
Mint vendégség előtt szokásos, járt Március, járt falvak-szerte
boroskulaccsal a kezében, s el-elidőzött egy-egy portán,
és fény csillant meg az ekéken, az árnyakat csoroszlya szelte
ketté, s a nyárfák dalba fogtak, ittas örömmel vigadozván.

Egy országot hallottam szólni köszöntő szóval, biztatólag,
hogy zöldüljön immár a lomb ki és dúsuljon a fű a réten,
hogy tisztulása a vizeknek, felizzása a csillagoknak,
hullása áldott, bő esőknek következék be idejében.
Felcsaptak a folyók magasra és vadmadár-raj szállt le rájuk,
öntözte a napfény a földet, a földről nyúltak fel az égbe
a sarjerdők, a karcsú törzsek, s láttam, amint csapatja száguld
fürge csikóknak; messze hallszott zablátlan szájuk nyeresége.

Egy országot hallottam szólni gyöngéd, szerelmes, tiszta szóval,
amely kútgémek és kövek közt fényes-kerekre dörgölődven
szinte gurult a tág mezők és a felfelé szökő hegyoldal
mezsgyéjén, a szapora nyájak, a búza, bor és béke földjén.
Mintha a táj, ahol megingott dárdás hada az isteneknek,
kelt volna fel a férfi-haddal, mely már korábban talpra állott,
hogy Március, mint lakodalmak előtt szokás, megállt a kertek
kapujában, s rügyet fakasztott, ékes madárdalt és virágot.

ION CARAION

JÓZANSÁG-ÉNEK

Mintha ott lagnék minden negyedben.
Mintha belépnék minden házba.
Semmihez nem hasonló, új dimenziót ölt
minden szó, minden város.
Ember: áradatok, üzemek évszaka.
Eszme: az emberek. Kútfő: az eszme.
Tükrök szép dialektikája szökken szárba, s úgy ível,
mint a kőboltozat.
Oly sok az ablak, megragadó-izgalmas érzélem:
asztal, körötte gyermekekkel,
birsalma-érlelő ősz,
beszélgetés a kapuban,
acél, mutatószámok, fák, ágak, felelősség
és a fény hidjai . . .

Mint nyughatatlan alkotó-láz,
az ország ott lüktet mindenikben.

Veress Zoltán fordításai

KÁDÁR JÁNOS

SZIGORÚ SZÜKSÉG

Voltam mindig. Ember, a van-kalodába zárva.
Szigorú szükség agyag-tapodója. A kín
ágrólszakadt utóda egyenes ágon. Kerékbetört kerekes.
Dúló barmok mögött csikorgó ekepapucs.

Nem messzi út, érdes ösvény a vetés közepén.
Léptemmel sem beszéltem mellé én, a por.
Voltam mindig. Ember, a van-kalodába zárva.
Szigorú szükség agyag-tapodója. A kín.

Voltam. Vagyok. Ember. A nyár — nálam fiatalabb —
gyönyörű vággyal kulcsontjaimba kapaszkodik
a fasorrá nőtt szélcsapdák között.
És az ágkerítés elkísér ma is alkonyattól hajnalig.

Voltam mindig. Ember, a van-kalodába zárva.

GRIGORE HAGIU

MINDENT, MIT SZERETEK

Mindent, mit szeretek, őriz időm,
minden, mit gyűlölök, rendre kihal;
végletek közt a kor szüntelenül
lengeti lényemet lángjaival.

Naponta érzem, mit tettem, kevés;
mégis, nincs súly, mit nem bírok magam,
időnknek csúcsait ostromolom,
önmagam lépve túl minduntalan.

Mélyemben csak ezért lángolok én,
keresek pontos, kemény szavakat;
nem elégíthet ki más: — ha a fém
közepén fehéren izzik a mag.

Jancsik Pál fordítása

Kozma István
fém domborítása